

LBRIS

We know
books

ALICE KELLEN

**tot ce
suntem
împreună**

Traducere din limba spaniolă
ELENA ARHIRE

LITERA

București

LBRIS

We know
books

Noiembrie

PRIVĂVARA. AUSTRALIA

CAPITOLUL 1

LEAH

Mai aveam încă ochii închiși când i-am simțit buzele alunecând peste conturul umărului meu, înainte de a coborî un pic mai mult și de a-mi pecetlui o dâră de săruturi lângă buric. Săruturi dulci și delicate, dintre cele care te înfioară. Am zâmbit. Iar zâmbetul a dispărut când i-am simțit respirația caldă în dreptul coastelor. Aproape de el. De cuvintele pe care Axel le-a trasat într-o zi cu degetele pe pielea mea, acel „Let It Be“ pe care îl aveam tatuat.

M-am mișcat neliniștită înainte de a deschide ochii. I-am pus o mână pe obraz și l-am tras până când gura lui s-a contopit cu a mea și m-a cuprins o senzație de calm. Ne-am scos hainele în dimineața liniștită și însorită a unei sâmbete oarecare. L-am îmbrățișat în timp ce el a alunecat în mine. Încet. Adânc. Ușor. Mi-am arcuit spatele când am avut nevoie de mai mult, de acea penetrare finală, dură și intensă. N-am găsit-o. Mi-am strecurat o mână între noi și m-am mângâiat cu degetele. Am atins plăcerea în același timp. Eu, cu respirația întretăiată. El, gemându-mi numele.

S-a dat deoparte și am rămas cu privirea ațintită în tavanul alb și neted al încăperii. N-a trecut mult până să mă ridic în capul oaselor și el m-a apucat de încheietura mâinii.

- Pleci deja?

Avea o voce blândă.

- Da, am multe de făcut.

M-am ridicat și m-am dus desculță spre scaunul pe care îmi lăsasem hainele cu o seară în urmă. În timp ce mă îmbrăcam, Landon s-a uitat la mine, încă întins între așternuturi, cu mâinile sub ceafă. Mi-am aranjat cureaua subțire a fustei înainte de a-mi trage peste cap bluza cu bretele. Mi-am atârnat pe umăr servieta pe care mi-o făcuse cadou fratele meu de Crăciun și mi-am strâns părul în coadă în drum spre ușă.

- Hei, așteaptă. Un sărut înainte de a pleca, nu?

Cu un zâmbet, m-am apropiat de pat și m-am aplecat să-l sărut. Mi-a mângâiat obrazul cu tandrețe înainte de a ofta satisfăcut.

- Ne vedem diseară? a întrebat.

- Nu pot, rămân la atelier până târziu.

- Dar e sâmbătă..., a insistat. Hai, Leah.

- Îmi pare rău. Luăm mâine cina împreună?

- Bine.

- Te sun eu.

Am coborât scările clădirii. Lumina caldă a zilei m-a întâmpinat sub cerul cenușiu. Mi-am scos căștile din servietă în mers, am luat o acadea și am băgat-o în gură. Am alergat pe o trecere de pietoni chiar când semaforul stătea să se facă roșu și am traversat un parc plin de flori care era scurtătura spre atelierul meu.

De fapt, nu era al meu, nu într-un tot.

Dar muncisem din greu în anii de universitate ca să obțin o bursă care să-mi permită să am un mic spațiu numai al meu.

Când am ajuns, mirosul de vopsea plutea peste tot. Mi-am lăsat lucrurile pe un scaun rotund și am luat halatul care atârna

în spatele ușii. În timp ce-mi legam cordonul, m-am apropiat de tabloul care trona în vechea mansardă.

M-am înfiorat contemplând liniile delicate ale arcuirii valurilor, stropii de spumă și lumina strălucitoare a soarelui care părea să alunece peste pânză. Am luat paleta de lemn și am amestecat câteva culori în timp ce am continuat să mă uit cu coada ochiului la pânza care părea să mă provoace într-un mod ciudat. Am ridicat pensula și mi-am simțit mâna tremurând în timp ce m-am lăsat inundată de amintiri. Am simțit un gol în stomac când mi-am adus aminte de noaptea în care a trebuit să alerg într-acolo pentru că am simțit brusc nevoia să pictez colțul de plajă pe care îl cunoșteam atât de bine, chiar dacă nu mai puseseam piciorul pe acolo de trei ani...

Trei ani fără acel petic de mare, diferit de toate celelalte.

Trei ani în care m-am schimbat mult.

Trei ani în care nu l-am văzut. Trei ani fără Axel.

CAPITOLUL 2

AXEL

Am alunecat pe peretele valului sub razele soarelui firav din zori înainte de a mă prăbuși în apă. Am închis ochii când m-am scufundat și sunetele lumii de afară au devenit tot mai îndepărtate. M-am împins în sus când am simțit că mă înec. Cu efort, am reușit să mă apuc de placa de surfing. Am inspirat adânc. Iar și iar. Dar nici una dintre gurile de aer nu părea să mă umple pe dinăuntru. Am rămas acolo, plutind în singurătatea mării mele, cu privirea pierdută spre dâra de spumă și sclipirile de lumină care străluceau printre valuri, în timp ce mă întrebam când voi mai respira din nou.

CAPITOLUL 3

LEAH

Am lucrat fără încetare toată săptămâna. Uneori mă speria gândul că nici măcar nu era vorba de asta, de muncă, ci mai degrabă de nevoie, sau de o combinație între cele două. Pictura era forța motrice din viața mea, motivul pentru care rămăsesem în picioare, puternică, plină de lucruri de plăsmuit și de surprins. Îmi amintesc ziua în care Axel mă întrebuse cum reușeam să o fac și îi răspusesem că nu știam, că o făceam pur și simplu. Dacă mi-ai fi pus întrebarea asta ceva mai târziu... nu aș mai fi răspuns la fel. Aș fi mărturisit că era modalitatea mea de refulare. Că ceea ce nu știam să exprim prin cuvinte transmiteam prin culori, forme și texturi. Că era un lucru care îmi aparținea mie și numai mie, mai mult decât orice pe lume.

Dacă n-ar fi fost ziua mea de naștere, în acea noaptea aș fi rămas să pictez în micuța mea mansardă până în zorii zilei, așa cum obișnuiam să fac adesea la final de săptămână, dar prietenii mei de la universitate insistaseră să-mi organizeze o petrecere și nu puteam să nu mă duc. M-am îmbrăcat în timp ce mi-am amintit de telefonul primit de la Blair cu câteva ore în urmă ca să mă felicite și, în trecut, să-mi dea vestea că bebelușul pe care îl aștepta cu Kevin avea să fie băiat. Fără îndoială, era cel mai frumos cadou pe care îl primeam în acea zi.

M-am dus la oglindă să-mi împletesc părul. Aveam părul atât de lung încât aproape niciodată nu mi-l lăsam liber. Mă gândisem de mai multe ori să mă tund, dar părul îmi amintea de zilele în care umblam desculță și locuiam într-o casă departe de lume, zile în care nu-mi păsa prea mult dacă trebuia sau nu să mă pieptăn. Și asta se schimbase la mine. Mă îmbrăcam mai atent. Încercam să mă controlez când simțeam vreun fel de impuls pentru că învățasem că stimulii nu ne poartă mereu pe calea cea dreaptă. Mă străduiam să fiu mai senină, mă gândeam înainte de a sări în gol și mă enerva să cântăresc toate consecințele.

Telefonul sună din nou. Ca de fiecare dată, inima îmi tresări în piept când am văzut numele de pe ecran: Georgia Nguyen.

Am inspirat adânc înainte de a răspunde.

– La mulți ani, scumpo! exclamă ea. Deja douăzeci și trei de ani. Nu-mi vine să cred cât de repede trece timpul, parcă mai ieri te țineam în brațe și te plimbam prin grădină ca să nu mai plângi.

M-am așezat pe marginea patului și am zâmbit.

– Mulțumesc de telefon. Ce mai faci?

– Sunt gata să urc în avion, suntem în zona de îmbarcare. Începu să râdă ca un copil pentru că se pare că soțul ei încerca să o gâdile ca să-i ia telefonul.... Nu fi enervant, Daniël, ți-l dau imediat! Cum ziceam, scumpo, suntem în aeroportul din San Francisco și avionul nostru spre Punta Cana decolează peste o oră.

– Ce noroc pe voi! Și cât vă invidiez!

– Te sun peste câteva zile ca să vorbim mai pe îndelete și fără întreruperi.

– Nu-ți face griji, dă-mi-l și pe Daniël.

– La mulți ani, Leah! exclamă el imediat. O să sărbătorești cu colegii tăi? Să te distrezi. Să te bucuri.

– Mulțumesc, Daniël. Încerc.

Am închis și am rămas câteva secunde cu privirea melancolică ațintită spre ecranul telefonului, gândindu-mă la toate felicitările pe care le promisem în acea zi... dar și la cele pe care nu le promisem.

Era o prostie. Una dintre acelea care mă mai chinuiau din când în când pentru că, la urma urmei, amintirile oamenilor stau în detalii care par puțin importante, dar care ajung să fie cele care contează cu adevărat. Axel fusese dintotdeauna o prezență importantă la toate zilele mele de naștere. Singurul om pe care îmi doream să-l văd de ziua mea, cel care îmi făcea cadourile ce-mi plăceau mai mult și cel care se regăsea printre dorințele mele când suflam în lumânări pe vremea când eram o copilă.

Părea că trecuse o veșnicie de atunci...

M-am uitat din nou la telefon. Nu știi la ce mă așteptam, dar nu sună.

Am oftat cu năduf și am dat să mă ridic ca să mă apropiu de oglinda înaltă care stătea încă sprijinită de perete, în același loc în care o așezase Oliver cu aproape trei ani în urmă, după ce o cumpărasem din impuls dintr-un magazin aflat în apropierea căminului.

Mi-am trecut distrată degetul peste vârfurile cozii împletite, fără a-mi lua privirea de la reflexia mea. „O să fii bine“, mi-am repetat mai mult din obișnuință decât orice altceva, „chiar o să fii bine“.

Deja se întunecase când am ieșit ca să mă îndrept spre restaurantul în care ne întâlneam. Nu făcusem nici câțiva pași când el apăru din senin.

– Ce faci aici? am izbucnit în râs.

– M-am gândit să vin cu tine.

Landon îmi întinse trandafirul pe care îl ținea în mână înaintea de a mă săruta delicat.

M-am uitat la floare în timp ce el se îndepărtă și am mângâiat petalele de un roșu stacojiu. L-am ridicat ca să-l miros în timp ce am luat-o din nou tăcuți la pas.

– Povestește-mi ce ai făcut azi. Cum ți-ai petrecut ziua?

– Da, sunt pe punctul de a termina un tablou... Am înghițit în sec când mi-am amintit frântura aceea de mare care era atât

de mult a mea, atât de mult a noastră, și am clătinat din cap. Nu vreau să te plictisesc cu asta. Spune-mi despre tine.

Landon îmi povesti cum fusese săptămâna lui, cât de mult muncise la proiectul pe care îl dezvoltă pentru a-și încheia cariera în afaceri, cât își dorise să mă vadă în ultimele trei zile în care nu reușiserăm să găsim vreo fereastră, cât de frumoasă eram în seara aceea...

Am început să mergem mai încet când am zărit restaurantul.

– Sper să-ți placă petrecerea ta fără surprize, spuse el în glumă, apoi deveni serios. A venit toată lumea. Uneori, când te închizi atât de mult în tine și în mansardă aia, îmi fac griji pentru tine, Leah. Vreau să te bucuri de seara asta.

Cuvintele lui mă mișcă și l-am îmbrățișat strâns.

I-am promis că o voi face.

Un zâmbet mi se desenă pe buze când am trecut pragul restaurantului și am văzut cum prietenii noștri se ridică de la masa din spate în timp ce începură să cânte *La mulți ani*. Am fost asaltată de îmbrățișări și sărutări înainte de a mă așeza lângă ei. Veniseră aproape toți cei care făceau parte din viața mea în Brisbane: câțiva colegi de clasă și Morgan și Lucy, fetele pe care le cunoscusem în prima lună de rezidență și de care nu mă mai despărțisem de atunci. Ele au fost primele care mi-au dat cadoul lor.

L-am despachetat cu grijă, cu o senzație care nu avea nimic de-a face cu nerăbdarea ce mă încerca odinioară. Am îndepărtat scotch-ul cu unghia și am împăturit hârtia înainte de a mulțumi când am descoperit materiale pentru desen, ustensile de care știau că am nevoie.

– Sunteți incredibile, nu trebuia să...

– Ai face bine să nu plângi! strigă degrabă Morgan.

– Dar nu aveam de gând să...

– Te cunoaștem..., mă întrerupse Lucy.

Am izbucnit în râs când i-am văzut expresia de pe chip.

– Bine, fără lacrimi, numai distracție!

Mi-am întors privirea spre Landon, care zâmbi încântat și îmi făcu cu ochiul de partea cealaltă a mesei.

Petrecerea se încheie la primele ore ale dimineții, iar eu nu băusem mai mult decât trebuia, din moment ce fratele meu, Oliver, urma să treacă pe la mine a doua zi. Dar nu-mi mai păsa. Pentru că sub luminile restaurantului în care ajunseserăm să comandăm câteva pahare, m-am simțit bine, fericită, învăluită în brațele lui Landon și râsetele prietenelor mele. Am încetat să mă mai gândesc la cei care nu erau prezenți, la vocea răgușită a lui Axel felicitându-mă și la ce mi-ar fi oferit cadou într-o realitate paralelă în care am fi continuat să fim aceiași oameni care credeau că nu se vor îndepărta niciodată.

Îmi luase ceva timp până să înțeleg, dar... viața mergea mai departe. Axel nu fusese destinația, ci doar începutul unei părți de drum pe care o traversaserăm împreună, ținându-ne de mână, înainte de a decide să facă un ocol.

M-am întins pe pat amețită și camera părea că se învâрте cu mine. Am luat perna în brațe. Erau momente când abia dacă mă gândeam la Axel, fiind ocupată între cursuri, orele pe care le petreceam în mansardă și orele pe care le petreceam cu Landon sau cu fetele, dar el îmi revenea mereu în gând. El. Senzația de a-l purta în continuare sub piele, care începea să mă deranjeze tot mai mult. Amintirile se trezeau la viață în cele mai neașteptate momente: când vedeam un străin ținând o țigară între arătător și degetul mare, prin mirosul de ceai, printr-un cântec, un gest prostesc... prin orice detaliu.

Mi-am amintit ce aveam în primul sertar de la noptieră, dar m-am împotrivit tentației de a-l deschide și de a lua obiectul pe care îl cumpărasem de la un târg de vechituri la scurtă vreme după ce sosisem în Brisbane.

Am închis ochii strâns. Totul a continuat să se învâرتă cu mine.

M-am întrebat ce făcea el în acel moment...

CAPITOLUL 4

AXEL

Am aruncat o ultimă privire la galerie înainte de a ieși și a mă duce acasă. M-am întors pe jos pentru că nu mă grăbeam niciodată să ajung, nu mă aștepta nimeni.

În ziua aceea m-am înșelat.

Oliver stătea așezat în fața ușii.

Din nu știu ce motiv, m-a surprins la fel de mult ca prima dată când îl văzusem în același loc, cu patru luni în urmă. Pentru că nu mă așteptam, firește, și pentru că... la naiba, pentru că am rămas fără suflu când mi-am dat seama cât îmi lipsise în acei ani de absență.

Astfel că Oliver revenise în viața mea într-o după-amiază, la fel de brusc cum plecase.

Am rămas incremenit și mi-a luat câteva secunde să mă conving că este real. Era la fel, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. El îmi trimise o privire timidă și, când am deschis ușa de la casă și l-am întrebat dacă vrea să intre, nu zise nimic, ci pur și simplu mă urmă înăuntru. Luă berea pe care i-am întins-o, am ieșit pe terasă și am fumat o țigară în liniște. Nu știu cât am stat acolo, dacă au fost ore sau doar douăzeci de minute, eram atât de pierdut în gânduri mele că nici nu mi-am dat seama. Știu doar că,

atunci când se ridică, mă cuprinse în brațe cu furie și afecțiune în același timp, toate amestecate de-a valma, pentru a pleca apoi fără să-și ia rămas-bun.

O mai făcuse de câteva ori. Să apară pe neașteptate la mine acasă. Îmi dădeam seama că apărea atunci când se ducea în vizită la sora lui în Brisbane. În trecut, încerca mereu să vină să-și petreacă ceva timp cu familia mea. În cei trei ani de când ne întâlniserăm ultima oară, își văzuse de rutina asta fără a se sinchisi să treacă pe la mine ca să mă salute. Abia mult mai târziu am aflat ce îl făcuse să se răzgândească într-o bună zi și să-mi bată la ușă. Atunci nu l-am întrebat. Și n-am vorbit niciodată despre Leah. Era un acord nerostit între noi doi fără a mai fi nevoie să discutăm regulile, pentru că le știam amândoi. Și am început să fim din nou prieteni. Dar era o prietenie... diferită, pentru că atunci când ceva se frânge și se reîntregește, nu mai este niciodată perfect, așa cum era odată, ci mai degrabă se ivesc fisuri și muchii inegale.

– Nu știam că vii, am spus la a patra vizită.

– Nici eu. Mă urmă când am intrat în casă. De fapt, nu mai aveam zile libere, dar am reușit să fac o schimbare de ultim moment ca să...

„Ziua lui Leah.“ La naiba! Am închis ochii.

– Vrei o bere? l-am întrerupt.

– Foarte rece. E al naibii de cald.

– Normal, la hainele pe care le porți.

– Asta înseamnă să nu trăiești ca un pustnic.

Am clătinat din cap după ce am mai aruncat o privire spre pantalonii negri și cămașa care era prea groasă chiar și cu mânecile suflecate.

– Toate bune, Oliver?

Am ieșit pe terasă.

– Da, cum mai merge cu galeria? întrebă el.

– Nu mă plâng. E interesant. Diferit.